

[Niels Westerby.]

ikke længere er det behov for, som der har været, institutioner, hvis opgaver måske kan løses fuldt ud lige så godt på en anden måde. Jeg ville tro, at man skulle kigge på sådan noget som orlogsværftet og se, om ikke de opgaver, der løses dér, lige så godt kunne løses andre steder, ved køb i indlandet eller i udlandet; der er jo også årlige driftsudgifter, der følger af dette orlogsværft, og der kunne være en række andre punkter, som man måske kunne se på.

Må jeg sige til finansministeren, at jeg bliver nødt til at fastholde — fordi jeg mener, det er korrekt — at de regler, som finansministerens første ændringsforslag tager sit udgangspunkt i, indeholder en skærpelse af sambeskatningen. Naturligvis vil jeg give finansministeren ret i, at ændringsforslaget er en tydeliggørelse, en klargørelse af de regler, finansministeren oprindeligt har opstillet; men når vi er imod en skærpelse af sambeskatningen, må vi naturligvis så meget desto mere være imod en tydeliggørelse eller en klargørelse af en regel om en skærpet sambeskatning. Det er det, der er begrundelsen for, at vi ikke kan medvirke til vedtagelse af dette ændringsforslag.

Må jeg prøve at konkretisere noget nærmere, hvordan det rent faktisk forholder sig her? Drejer det sig om et ægtepar, hvor den ene er ikke-lønmodtager og den anden er lønmodtager, skal de begge ekstrabeskattes med 3 pct., og så skal lønmodtageren have lov til at trække 450 kr. fra. Men det vil være en ganske og aldeles urimelig løsning. Hvis nemlig lønmodtageren har en højere dyrtidsportion end 450 kr., vil vedkommende lønmodtager i dette ægteskab jo i virkeligheden blive ringere stillet skattemæssigt set, og derved vil det virke som en skærpelse af sambeskatningen.

Jeg må oprigtigt beklage, at finansministeren er af den opfattelse, at det forslag, vi stillede for at øve ret og skel over for de mange ikke-lønmodtagere, som vil komme i vanskeligheder i forbindelse med engangsskatten, ikke kunne få tilslutning hos finansministeren. Den eneste begrundelse, finansministeren havde, var, at det var vanskeligt at administrere. Det mener vi ikke det vil være. Der skal efter de skatte-

regler, der er opstillet i regeringens skatte-reform, afgives en selvangivelse ved udgangen af 1968; dermed har man jo indkomsten også for ikke-lønmodtagere, og det vil være muligt at opstille en procentsats for den gennemsnitlige lønstigning for lønmodtagere. Det har man et helt år til at gøre, og dermed har man det nødvendige grundlag for at kunne vurdere, hvordan de selvstændiges indkomster har bevæget sig sammenholdt med lønmodtagernes. Det giver altså en chance for at øve ret og skel her. Det er jo rigtigt, at selvpensionister, obligationsejere og mange selvstændige, der har lidt skade ved devalueringen, vil blive ramt hårdt, og derfor er der særlig god grund til at rette op på denne store uretfærdighed. Jeg er klar over, at man ved en lovgivning som den foreliggende ikke kan skabe den fulde millimeterretfærdighed, men her er der så store uretfærdigheder, at en mindre administrationsbyrde efter vor opfattelse er fuldt ud forsvarlig i denne forbindelse.

Må jeg sige til hr. Aksel Larsen, at vi stillede 3 muligheder op, den første meget klare og enkle, hvor vi siger: halvanden dyrtidsportion og en engangsskat på 4½ pct. — med den tilføjelse, jeg gjorde før. Jeg pegede på de andre muligheder — jeg må oprigtigt beklage, at man ikke har givet sig bedre tid og vist større fantasi i udvalget for at nå frem til løsninger — men sådan som hr. Aksel Larsen havde opfattet den ene mulighed, jeg pegede på, er det i hvert fald ganske forkert. Må jeg her understrege, at hvis man opgiver engangsskatten, og hvis man giver lønmodtagerne et bevis for, at de ikke har fået udbetalt dyrtidsportionen, og de kan bruge dette bevis til betaling af deres skat, så vil det bestemt ikke være nødvendigt at nærme sig en merværdiafgiftsprocentsats på 15, sådan som hr. Aksel Larsen antydede. Jeg vil skønne, at 12½ pct., måske 12 pct., forenet med nogle offentlige besparelser, vil være fuldt ud tilstrækkeligt til at skabe dækning for det tab, der opstår. Man vil altså kunne komme af med engangsskatten og de problemer, den rejser. Man vil kunne gribe direkte ind over for pris- og omkostningsniveauet ved at lade være med at udbetale dyrtidsportionen. Dette går ikke ud over lønmodtagerne, deres stilling bliver økonomisk set fuldstændig uændret, når de kan bruge det bevis,